

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE PALMA DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parnal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Minguéz, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L'economia amenaça el PSOE

A pocs dies de l'inici de la campanya electoral, dijous passat tots els indicadors econòmics es van posar d'acord a donar un contundent toc d'atenció al govern socialista. En un sol dia es va haver de devaluar la pesseta, es va conèixer que la inflació s'havia disparat en el mes d'abril i va pujar el trist llistó de la desocupació fins a la xifra de 3.300.270 ciutadans a tot l'estat, la més alta de la història.

Fa un any els aturats eren 2.632.070. Fa tres mesos es va ultrapassar la xifra mítica dels tres milions, amb 3.047.130 parats. D'aleshores ençà, 2.812 treballadors han anat al carrer cada dia. La situació als Països Catalans d'administració espanyola és de 826.500 persones aturades, 211.390 més que en el mateix trimestre de l'any passat. La gravetat de les xifres parla per ella sola.

Pel que fa a la devaluació de la pesseta, aquesta s'ha produït entre setmana –fet no gaire habitual–, forçada per la baixa constant de la reserva de divises del Banc d'Espanya. Aquesta institució ha intentat mantenir la paritat gastant divises estrangeres fins que no ha pogut més i ha hagut de cedir a la pressió devaluatòria baixant el valor de la moneda espanyola un 8%. Amb això la pesseta ha perdut un 21,7% del seu valor des de la primera devaluació, feta al setembre de 1992. La mesura afavoreix economies exportadores com la nostra. Però planteja un dubte: per què s'ha matintat tant de temps alta la pesseta i, doncs, s'han creat les dificultats que ara esclaten successivament en les mans del govern socialista.

L'augment de la inflació, malgrat la crisi, completa un panorama negre per als responsables econòmics del govern, especialment per al ministre Solchaga. L'actual campanya electoral té, més que les anteriors, un component econòmic predominant. No hi ha dubte que aquestes males notícies deuen haver estat rebudes com a bones a la seu del Partit Popular. Són la demostració gràfica dels errors de la política del govern espanyol i arriben en el mi-

llor moment possible per a ells: amb les eleccions a la cantonada.

Un silenci eloqüent

Ja ha passat gairebé un any. Sense la presència física del seu autor, l'obra de Joan Fuster cobra un nou significat i esdevé un dels llegats bàsics per a la història moderna dels Països Catalans. L'escriptor, conscient del valor que tenia tot allò que quedara amb ell el dia que li arribara la mort, havia deixat ben clar que volia que foren públics els béns amb valor cultural.

Però després d'un any, el seu llegat, el seu arxiu personal, continua tancat i a les fosques. S'impedeix així als investigadors beure en les fonts directes de l'escriptor.

No és per casualitat. Hi ha una responsabilitat ben concreta. Els marmessors, els encarregats de vetllar perquè l'esperit que va conduir la vida i l'obra de Fuster no s'extingisca, han fet el que calia: elaborar un projecte que fóra coherent amb aquesta premissa i que actualitzara l'última voluntat de l'assagista, escrita fa més de vint anys. La proposta –no podia ser d'una altra manera– ha anat a parar a mans de la Generalitat valenciana. Aquesta institució és qui ha de decidir ara si la troba correcta o no i, d'acord amb els marmessors, engegar la màquina que allibere el llegat Fuster de l'atzucac on es troba. Però el president Lerma fa més de dos mesos que té a les mans la proposta dels marmessors i, de moment, no ha respost sinó amb el silenci. Un silenci que retrotra a les oïdes de la nostra cultura i que ens fa tenir mals pensaments. ¿Haurem de concloure que, malgrat els canvis polítics, Fuster, avui, amb democràcia i Generalitat, continua sent incòmode?

